

בתי המשפט

003707/01 א		בית משפט השלום רמלה	
17/01/2005	תאריך:	כב' השופט שמואל ברוך, סגן נשיא	לפני:

בעניין:	פלוגי	
<u>התובע (ת"א 3707/01)</u>	ע"י ב"כ עו"ד	מוטי ארד
		נ ג ד
	1. ***	
	2. ***	
<u>הנתבעים (ת"א 3707/01)</u>	ע"י ב"כ עו"ד	רנה הירש
	1. ***	(ג'קי)
<u>התובעים (ת"א 2827/01)</u>	2. ***	
	ע"י ב"כ עו"ד	רנה הירש
		נ ג ד
<u>הנתבע (ת"א 2827/01)</u>	****	
	ע"י ב"כ עו"ד	מוטי ארד

פסק דין

שתי תובענות, שהדיון בהן אוחד בהסכמה (פרוטוקול ישיבת יום 25.3.03), שעניינן אירוע אלים מיום 2.5.00, במהלכו היה התובע בת"א 3707/01, אברהם התובע (להלן: "התובע" או "התובע") קרוב לקפד את חייו. בת"א 3707/01, עתר התובע לחיוב הנתבעים באותו הליך, שהם אב ובנו, בתשלום פיצויים בסך של 2,500,000 ש"ח בגין אותו אירוע תקיפה. לשיטת התובע, הגיע הוא ביום האירוע, בסמוך לשעה 20.00, למתחם בו מצוי בית אמו וכן מצויות חנויות המופעלות על ידי הנתבעים. הנתבעים ארבו לתובע, הלה חשש לחייו, על רקע אירוע קודם מאותו יום וסכסוך מתמשך עם הנתבעים, לפיכך יצא מן המכונית ואחז ארגז במטרה להגן על עצמו, אלא שהוא לא היה מסוגל להתמודד עם הנתבעים והללו דקרו אותו בסכינים, במה שכונה על ידו "תנועת שחיטה" (וכפי שיבואר בהמשך, אני מסכים עמו לחלוטין), הוא הובהל במצב אנוש לבית החולים שם טופל עד שיצא מכלל סכנה. כתוצאה מהתקיפה, נותר התובע

נכה בצורה קשה והוא סבור כי יש לחייב את הנתבעים בתשלום פיצויים בגין נזקיו. הפיצויים מורכבים מנזקים בפועל, אובדן כושר השתכרות, כאב וסבל ופיצויים עונשיים. הוא ציין, כי הנתבע מס' 1 (להלן: "רביד") הועמד לדין פלילי בגין תקיפתו, נטל על עצמו את האחריות לדקירה תוך שחרור הנתבע מס' 2 (להלן: "ג'קי") מאחריות, הורשע במסגרת הסדר טיעון ודינו נגזר לעונשים כאלה ואחרים.

הנתבעים התגוננו כנגד התובענה. הם טענו כי התובע הוא זה שהחל באירוע האלים, הוא תקף תחילה את ג'קי ובהמשך את רביד, עד שלא נותרה לרביד ברירה אלא לדקור אותו באולר לדרמן שנשא עליו. לאירוע קדם אירוע אחר שהתרחש באותו יום, בו איים התובע על ג'קי, עת נפגשו השניים בעיריית רחובות. לאחר אותו ויכוח, חזר ג'קי למתחם בו מצויות חנויות המשפחה, שאז הגיע התובע למקום והחל מכה את ג'קי, מבלי שרביד יהיה במקום. רביד, שיצא מהחנויות, ראה את אביו שוכב על הרצפה, ניגש לסייע לו ונדקר על ידי התובע בידו. או אז, כאקט של הגנה עצמית, שלף רביד את האולר ודקר את התובע. לענין ההרשעה בפלילים, טען רביד כי צוין בה מפורשות שפעולתו היתה בתגובה למעשי התובע. נוכח גרסה עובדתית זאת, הגישו הנתבעים תובענה נפרדת, בה עתרו לחיוב התובע בתשלום פיצויים בגין נזקים להם טענו כתוצאה ממעשיו.

כאמור בפתח פסק הדין, הדיון בשתי התובענות אוחד, חלק לא מבוטל מהראיות הוגשו בהסכמה (והכוונה בעיקר לחוות הדעת הרפואיות ומסמכים מתיק החקירה), כשמטעם התובע העידו הוא עצמו ויוסף אהרון, שהיה נוכח בעימות בין התובע לג'קי, שהתרחש ביום המקרה בעיריית רחובות ומטעם הנתבעים העידו הם עצמם.

לאחר שמיעת הראיות, סיכמו הצדדים את טענותיהם בכתב. אני מבקש להתנצל בהזדמנות זו בפני הצדדים, על עיכוב מסוים במתן פסק הדין, שנבע משינוי מקום כהונתי ועומס עבודה בלתי רגיל כתוצאה מכך.

כפי שיפורט להלן, אני סבור כי דין תביעתו של התובע להתקבל בחלקה, תוך אימוץ גרסתו העובדתית לאירועים ודין תביעת ג'קי ורביד להדחות מכל וכל.

מדובר, כך מלמדות הראיות, באירוע חמור של תקיפה משותפת, בו חברו להם רביד וג'קי לתקוף את התובע, דקרו אותו קשות בגופו, עד שכמעט גרמו למותו ועתה עליהם לשאת בכל נזקיו כתוצאה מהתקיפה, ככל שאלה הוכחו.

אין חולק, שבין התובע לבין משפחת הנתבעים, קיים סכסוך ישן נושן, אין גם חולק, שביום המקרה נפגשו התובע וג'קי במשרדי עיריית רחובות. באותה עת הבין ג'קי ככל הנראה שהתובע אחראי להליכים שננקטו כנגדו ובין השניים התפתח עימות.

חרף העבודה שהעיומות בעיריית רחובות שכח לכאורה, נותרה בלבו של ג'קי תרעומת רבה על התובע, והראיות מלמדות על כך, שג'קי החליט כתוצאה מאותו עימות, לנקום בהתובע ולפגוע בו.

כאמור, נפגשו התובע וג'קי במשרדי העיריה ובין השניים נוצר חיכוך של ממש ובהמשך היום הגיע התובע למתחם בו מצוי מחסן עסקו שם גם מתגוררת אימו.

באותה עת, המתינו ג'קי ורביד להתובע כל זאת מתוך מטרה לנקום בו ולפגוע בו כשהם מצוידים בסכינים. טוענים ג'קי ורביד כאמור שמי שהחל באירוע התקיפה, היה דווקא התובע, אלא שעדויותיהם, שהיו

רוויות סתירות פנימיות ובין האחת לשניה, אינן מהימנות בעיני ואין לקבלן. בתחילה טען רביד שג'קי הותקף על ידי התובע באמצעות ברזל. בהמשך, תאר כאילו תקף התובע את ג'קי באמצעות ארגז. משנשאל על ידי השוטרים האם השתמש בסכין, הכחיש זאת מכל וכל, ואין חולק ששיקר. רק כשנתפס הסכין באמצעותו תקף את התובע ("שחט" תהיה מילה יותר מדויקת, לאור התמונות המזויעות שצורפו לתיק), חזר בו רביד מכפירתו ואישר כי אכן השתמש בסכין, אכן פגע בהתובע ואכן ניסה להעלים את הסכין מיד לאחר מכן. כאמור גרסתו של רביד השתנתה מעת לעת כך בגרסתו האחרונה במשטרה, שלל כלל שהיה נוכח בתחילת האירועים, בניגוד לשלושת גרסאותיו הראשונות. בבית המשפט התקשה להסביר את פשר הסתירות. דווקא אביו, ג'קי, חיזק את הטענה לפיה המתנינו השניים להתובע, בצוותא חדא, עד שהגיע הלה למקום. בהודעתו מיום 2.5.00, אישר ג'קי מפורשות את היותם במקום במשותף בעת שהגיע התובע למקום. צודק עו"ד ארד, שעה שהוא מפנה לכך לשני הנתבעים, בוודאי לג'קי, לא היה מה לחפש במקום באותו יום, באשר מדובר היה ביום שלישי, החנות היתה סגורה ואם לא די בכך שהיה יום שלישי, הרי שמדובר היה בערב יום השואה, כך שלא היתה כל פעילות מסחרית מכל מן וסוג.

בניגוד לרביד, לא טען ג'קי במשטרה בשום שלב שהתובע החזיק בסכין, לעומת זאת, כבנו לפניו, שיקר ג'קי בנושא החזקת הסכין על ידי רביד וטען שהלה לא החזיק סכין (ורביד כזכור הודה בכך בסופו של דבר). אך הוא מזכיר סכין נוספת שלא ברור כל כך מאיפה הגיעה לזירה, ובקיומה יש כדי להתישב עם טענתו של התובע, שארוע התקיפה התנהל שעה ששני הנתבעים כאחד היו חמושים בסכינים.

מעבר לכך, המשטרה לא איתרה בשטח כל ברזל מכל מין וסוג שיכול היה להתישב עם הטענות של רביד לפיהן, תקף התובע את אביו ויש לזכור שבנבדל מרביד וג'קי, שהיו בהחלט כשירים לעשות פעולות לאחר האירוע (וכזכור רביד טרח והעלים את הסכין באמצעותה ביצע את התקיפה), הרי שהתובע היה שרוע על הרצפה כמעט ללא רוח חיים, כך שהוא לא העלים ולא יכול היה להעלים כל פריט שהוא מזירת האירוע. משכך, נשללת הטענה לפיה היה מצויד התובע בנשק כלשהו ויתכן שפציעתו של רביד (שאין חולק שהיתה קימת) היתה כתוצאה מסכיניו שלו, אגב המאבק עם התובע שניסה להחליץ מתקיפתו הברוטלית. אכן, קימות אינדקציות של ממש התומכות בכך כי מדובר בפציעה עצמית, כמתואר בסיכומי ב"כ התובע. מעבר לכל אלה, הפגיעות בהתובע היו כה קשות, כה נרחבות, כה מסוכנות וכה רחבות היקף, עד שאין הן יכולות להתישב, אפילו בריחוק, עם כל טענה שהיא של הגנה עצמית.

כבר ציינתי לעיל כי מדובר בשחיטה יותר מאשר בתקיפה, הוצגו תמונות של התובע ופציעותיו לאחר שטופל בבית חולים, ואני חייב לומר שמדובר בפגיעות פשוט מזעזעות שהיקפן יכול היה לבוא רק מתקיפה ברוטלית שאינה תולדה של הגנה עצמית. כל צווארו של התובע משוסף והוא תפור לאורך עשרות סנטימטרים, כך גם חזהו במספר מקומות, אין כל סיכוי בעולם שפציעות שכאלה הינן תולדה של אקט הגנה עצמית, כנטען.

מקובלת עלי לחלוטין גרסתו של התובע, לפיה הבין מיד עם הופעתם של צמד בני משפחת מסיקה, כי השניים מתכוונים לפגוע בו, העובדה שמדובר במי שהחזיקו כלי נשק בידיהם, מי שהמתינו לו כשהם מצפים לבואו בכיליון עיניים, כל אלה לימדו אותו שטוב לא יצא מהמפגש הזה, ושכוונתם של השניים רעה והיא אחת ויחידה לפגוע בו. לו אכן, כטענת האב ובנו, היה התובע מגיע למקום מתוך מטרה שלו

לתקופה מי מהם, הרי שהוא לא היה משים עצמו בעמדת נחיתות שכזו, ללא אמצעי תקיפה מתאימים, באופן שימצא במגננה, כפי שאכן ארע בפועל.

סיכומם של דברים הוא, שהנתונים מלמדים באופן חד משמעי על מארב שטמנו הנתבעים להתובע מתוך מטרה לפגוע בו, מטרה שצלחה בידם.

לכל אלה יש להוסיף את הודאתו של רביד במיוחס לו בכתב האישום המתוקן, וגם אם בסופו של דבר היתה הגרסה של רביד באותה הודאה ממותנת, עדיין יש בה משום הודאה בעבירה חמורה ביותר שלו היה האירוע מתרחש בנסיבות שתוארו על ידי רביד בעדותו, לא היה צריך רביד להודות במיוחס לו.

לא מצאתי בנסיבות הענין לייחס כל אחריות שהיא להתובע, לא מצאתי שיש בנסיבות כדי ללמד על יוזמה שלו לאירוע האלים, התובע היה בבחינת אוביקט לתקיפה אלימה, ותו לא. משכך, אני קובע שהנתבעים אחראים לפגיעותיו של התובע ועליהם לפצות אותו בגין כל נזקיו, ככל שאלה הוכחו.

אין חולק, שלהתובע נגרמו נזקי גוף לא מבוטלים כתוצאה מהתקיפה.

התובע היה מאושפז במשך 5 ימים לאחר האירוע ובהמשך נעדר מעבודתו, כליל למשך 6 שבועות (דבר התואם את תעודת המחלה שלו), ובהמשך חזר לעבודה מוגבלת.

שתי חוות הדעת מטעמו של התובע זאת ד"ר מלניק בתחום הרפואה הפנימית וזאת של ד"ר רחמינוב בתחום הכירורגיה האורטופדית, הינן מזמנים תכופים לארועים, עם זאת לא מצאתי שהאמור באותן חוות דעת נסתר בכל אופן בדרך.

עם כל הכבוד לחוות דעתו של ד"ר שפירא מטעם הנתבעים (בתחום האורטופדיה), הרי שקשה לקבל את קביעותיו בנושא העדר נכות אורטופדית בשים לב להיקף הפגיעות, שאינן שנויות במחלוקת, מהן סבל התובע. עם זאת יש למתן את הנכויות, בוודאי את היותן של הנכויות פונקציונליות.

ד"ר מלניק קבע כי נכותו של התובע הינה בשעור של 40% בכל הנוגע לחבלה בריאות, אינני סבור כי יש תשתית לקביעה בסיכומיה של עו"ד הירש לפיה מדובר בפגיעה חולפת, ומכל מקום, ברור כי נכותו הפונקציונלית של התובע אינה בשעור של נכויותיו הרפואיות. אעיר בנוסף, כי ככל שהדבר נוגע לתחום הפסיכיאטרי, אני נוטה לפקפק בתקפות הנתונים שעמדו בבסיס אותה חוות דעת ולא בכדי לא ממש נמצאה התייחסות לנכות זאת בסיכומיו של עו"ד ארד.

אני סבור כי היקף הנכות הפונקציונלית הינו כדי מחצית הנכות הרפואית בגין הפגיעה הפנימית, הגבלת התנועות בצוואר והחבלה באף דהיינו בשיעור של 28% (משוקלל).

השאלה היא עד כמה אותה נכות פונקציונלית גרמה לתובע לנזקים ובענין זה, דומני כי יש טעם של ממש בטענותיה של עו"ד הירש בסיכומיה, לפיה קשה לקבוע ממצאים של ממש על פי הנתונים שהביא התובע. התובע אכן התחייב להמציא מסמכים מסוימים במהלך עדותו, ולא עשה כן, הוא יכול היה להמציא נתונים על הכנסותיו הפוטנציאליות, אך לא עשה כן, הוא אישר שלמעשה חל שינוי במדיניות בחברה בה עבד והוחלט שלא למשוך משכורת תוך הותרת הכספים בחברה, אך מנגד הוא תובע כספים בגין אבדן הכנסות. התובע גם נמנע מלהמציא את דוח מס הכנסה שלו לשנת 2002.

שכרו של התובע לאורך השנים לא היה עקבי והיו בו עליות ומורדות, עד שקשה למצוא נתון שאפשר לקבוע בהסתמך עליו מהו אבדן השכר בפועל של התובע. דומני כי בנסיבות אלה, משקשה לקבוע מהם

הנתונים שעל פיהם ניתן לקבוע את אובדן השכר בפועל, הן לעבר והן לעתיד, יש לפסוק להתובע סכום גלובלי בגין אובדן השתכרות ואני קובע סכום זה, בהתחשב בגילו (יליד 1958) ובהכנסותיו עובר לתאונה (בשנת 1997, 14,376 ₪ לחודש, בשנת 1998, 22,438 ₪ לחודש, ובשנת 1999, 16,975 ₪ לחודש, אין נתונים לגבי שנת 2000 ואילך), בסך של 400,000 ₪ להיום, בתוספת הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד לתשלום המלא בפועל.

התובע עותר לתשלום פיצויים בגין הוצאות נסיעה לעבר ולעתיד, בענין זה לא הוצגו קבלות, ולפיכך אני פוסק סכום כולל של 15,000 ₪ להיום. לסכום יתווספו הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד לתשלום המלא בפועל.

הוצאות רפואיות, בענין זה לא הובאו ראיות כלל ועיקר והעתירה בגין רכיב זה, נדחתה. אלה גם פני הדברים גם בכל הנוגע לעתירה לפיצוי בגין עזרת צד ג'. הדברים נטענו באופן כוללני וגורף, לא הובאו ראיות בענין זה, ומשכך דין העתירה בגין רכיב זה להדחות.

כאב וסבל. כפי שכבר ציינתי לעיל, אין התאמה בין היקף הנכות, בין אם זאת שנקבעה טכנית על ידי הרופאים ובין אם זאת שנקבעה על ידי כנכות תפקודית, לבין פגיעותיו של התובע. מדובר במי שהיה מושא לשחיטה של ממש, כבר ציינתי לעיל כי הוא נתפר לכל אורך צווארו, לאורך חזהו, הוא סבל פגיעות קשות ביותר שרק בנס לא הובילו לאבדן חייו.

דומני כי בנסיבות אלה, מאחר ומדובר בפעולה יזומה של הנתבעים, אך מנגד בכוונתי להשית על הללו פיצויים עונשיים, יש להעמיד את רכיב זה על הסך של 250,000 ₪ להיום, בצרוף הפרשי הצמדה וריבית חוקית מהיום ועד לתשלום המלא בפועל. נותר ענין הפיצויים העונשיים.

בסיכומיו המקוריים, עתר עו"ד ארד בהרחבה לחיוב הנתבעים בתשלום פיצויים עונשיים, בשעה שמנגד סברה עו"ד הירש שאין מקום להשית פיצויים שכאלה.

בין לבין, נדרש בית המשפט העליון לאחרונה לסוגיה פעם נוספת בע"א 140/00 עזבון המנוח מיכאל אטינגר ז"ל ואח' נ' החברה לשיקום ופיתוח הרובע היהודי בעיר העתיקה בירושלים בע"מ (טרם פורסם). לא אחזור על ששנה בית המשפט העליון בהרחבה בפסק הדין האמור. בקצרה יאמר, כי בית המשפט העליון שב והכיר בסמכותם של בתי המשפט לפסוק פיצויים עונשיים בנסיבות מתאימות ובעיקר "בעוולות" כוונה, כאשר התנהגות המזיק ראויה לגינוי" (פסקה 78 לפסק הדין). פסיקת פיצויים עונשיים שמורה אמנם למקרים חריגים ויוצאי דופן, אך אני בהחלט סבור שזהו מקרה חריג ויוצא דופן.

לא כל יום נוצר מצב בו חוברים להם שניים לפגוע בצורה כה קשה באחר, מתנפלים עליו תוך שימוש בסכינים, מבצעים ביחס אליו פעולה של שחיטה (אף שלזכותו של רביד יאמר כי התעשת והוא זה שבסופו של דבר הציל את התובע), וגורמים לו נזקים בהיקף כה ניכר כפי הנזקים שנגרמו להתובע. מאחר וכאמור מדובר בפעולה מכוונת, מאחר ומדובר בפעולה מזיקה, ומאחר ומדובר בפגיעות קשות ביותר כתוצאה מאותה פעולה ומ(ת)תרבות הסכין, אני סבור כי זהו מקרה בהחלט ראוי לפסיקת פיצויים עונשיים. יש לקחת בחשבון כאמור את היקף הפגיעות, אך מנגד את העובדה כי בסופו של דבר התובע

השתקם, אף שלא לחלוטין ואני פוסק לזכותו את הסך של 300,000 ₪ בצרוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד לתשלום המלא בפועל.

סיכומם של דברים הוא שהנתבעים ישלמו את כל הסכומים כפי שפורטו בהרחבה לעיל בתוספת הפרשי הצמדה וריבית כאמור. הנתבעים ישאו באגרת משפט, בהוצאות בהן נשא התובע (שכר הרופאים) וכן בשכר טרחת עו"ד בסך 200,000 ₪ בצרוף מע"מ כחוק, בתוספת הפרשי הצמדה וריבית מהיום ועד לתשלום המלא בפועל.

תביעתם של ג'קי ורביד בתיק אזרחי 2827/01 נדחתה בזאת.
המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים בדואר רשום עם אישור מסירה.
ניתן היום ז' בשבט, תשס"ה (17 בינואר 2005) בהעדר הצדדים.

ש. ברוך, שופט

סגן נשיא